

Prot. N. 0205/2019

Rzym, 31 maja 2019

List programowy 2018-2024

Jego droga jest naszą drogą

WPROWADZENIE

Jeśli chcemy służyć Jezusowi Chrystusowi tak, jak mu trzeba służyć, musimy Mu podporządkować jednocześnie naszą inteligencję, naszą wolę i nasze serce. Podporządkujemy Mu naszego ducha z uległym i pełnym zawierzenia zaufaniem. Podporządkujemy Mu naszą wolę, przyjmując nakazy Jego Ewangelii jako zasadę naszego życia. (O. Léon Dehon)¹

1

Końcowe przesłanie XXIV Kapituły Generalnej przypomina nam słowami Papieża Franciszka, że Kapituła jest okazją do „odnowienia uległości wobec Ducha, który ożywia prorocstwo”. W ten sposób chcemy rozumieć i podjąć nasze ostatnie spotkanie kapitulne, aby nadal przyjmować działanie Ducha. Wyjątkowe okoliczności, które doprowadziły do tego spotkania, dopingują nas, by iść dalej, przyjmując **dar niespodzianki** jako Bożą dynamikę wobec nas.

Poprzedni Zarząd Generalny wybrał Abrahama jako inspirującą figurę jego listu programowego². Sam patriarcha był bowiem wielokrotnie zaskoczony Bogiem, który kilka razy wkraczał w jego życie, aby go zachęcić i poprowadzić w otrzymanej misji. Nie bez trudności przekroczył on własny interes, aby uczynić swoim boski plan wobec niego i swego ludu.

Ostatnia Kapituła wielokrotnie mówiła o drodze i podróżnikach. Oba terminy są zawarte w koncepcji **synodalności**³. Ale zatrzymanie się na dosłownym znaczeniu tego słowa nie jest zadowalające. Samo „kroczenie razem” to za mało. W okresie wielkanocnym rozważaliśmy historię dwóch uczniów, którzy odeszli od tego, co wydarzyło się w Jerozolimie. Ciekawą jest rzeczą, że im bardziej oddalali się od krzyża, tym trudniej było obojgu się zrozumieć, a już z

¹ *Chroniques du Règne* (1895) - CHR 1895/89.

² «*Miłosierdzie. Śladami Boga*». Program Zarządu Generalnego 2015-2021, Rzym 2016.

³ XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 34.

pewnością nie dlatego, że brakowało im słów: „rozmawiali między sobą (...) i dyskutowali razem”! (Łk 24,14).

Wszystko jednak zaczęło się zmieniać, gdy zgodzili się na towarzystwo, gdy pozwolili na zadawanie sobie pytań i zdobyli się na odwagę patrzenia na wydarzenia wychodząc poza własne oczekiwania i zainteresowania. Słuchając i przyjmując, wyszli zwycięsko. Krok po kroku Nieznajomy ożywiał ich serca; pamięć pełna wyrzutów i frustracji została uzdrowiona, odkrywając, że przepełnia ją życie i nadzieja. Ten drugi, Nieznajomy, przemieniał ich, uwalniając od siebie samych, od ciężaru goryczy i lęków, które nieśli ze sobą. Tak, to wszystko wydarzyło się „gdy byli w drodze”.

Podróżnik, który chciał i wiedział, jak się zbliżyć, zainspirował ich serdecznością, a nawet zdawał się ich pogodzić w prośbie: „Zostań z nami, gdyż ma się ku wieczorowi i dzień jest już nachylił” (w. 29). Bez ich wiedzy nieoczekiwany gość przygotował ich krok po kroku na wielką ucztę ich życia. Tego popołudnia podzielili znacznie więcej niż kawałek chleba. W tamtych dłoniach, w Jego słowach i w łamanym pokarmie im zaofiarowanym, obaj uczniowie odkryli dane im Życie i Miłość, która przemienia. Obaj kontemplowali i smakowali wielkie błogosławieństwo Ojca. Nauczyli się chodzić razem.

To jest synodalność, do której jesteśmy wezwani! Pomaga nam ona utrzymywać serca czujne i rozpalone; podtrzymuje żywą pamięć o Jezusie; doprowadza nas do wspólnoty i czyni nas świadkami Dobrej Nowiny; odbiera strach, aby powrócić na miejsce Krzyża i kontemplować w nim zwycięstwo Życia. Jest to synodalność, której chcemy się nauczyć i w której chcemy wzrastać: ona podtrzymuje nas na zawsze na nowej drodze bycia uczniem.

2

Chcemy z wdzięcznością odnowić naszą postawę uczniów. Uznając siebie za słabych, gorąco pragniemy głosić w każdej sytuacji i miejscu, że „**Jego droga jest naszą drogą**” (Konst., 12). Jak to urzeczywistnić, jeśli nie kontemplując i żyjąc Ewangelią, która została nam dana? To jest właśnie to, co przyjął nasz Założyciel: „[Ewangelia] jest księgą, którą należy nieustannie badać, medytować i, jeśli można tak powiedzieć, pożerać”⁴.

U Ojca Dehona odnajdujemy konsekwentne świadectwo życia otwartego na Ewangelię: rozważał ją, przeżywał i dzielił się nią. *Lectio continua* Dobrej Nowiny, bliskość Eucharystii i jego zaangażowanie wobec wyzwań ówczesnego mu czasu, znaczyły jego głębokie życie duchowe i jego intensywną działalność duszpasterską. W nim rozpoznajemy ślad «autentycznej „**kultury eucharystycznej**”. Ten jego sposób myślenia i działania, który można ująć w trzech słowach: komunია, służba i miłosierdzie »⁵.

W świetle charyzmatu, który każdy z nas otrzymał i którym się dzielimy, chcemy nadal przyjmować ten dar w uważnym posłuszeństwie woli Bożej. Ale właśnie tak, jak to miało miejsce w grupie uczniów, nie jesteśmy wolni od rozproszeń, konfliktów i arogancji. Podobnie jak oni,

⁴ L. Dehon (1902), EXT 8035170/02.

⁵ Papież Franciszek, *Przemówienie do Zgromadzenia Plenarnego Papieskiego Komitetu Międzynarodowych Kongresów Eucharystycznych*, Rzym 10.11.18.

musimy nieustannie dostosowywać nasz umysł, serce i stopy do nauczania Mistrza: „Jakość naszego życia zakonnego i skuteczność naszego apostołatu zależą w dużej mierze od naszego ciągłego wysiłku dostosowywania się i odnowy” (Konst., 104).

Odnowienie naszego bycia uczniem weryfikuje się także w egzystencjalnej bliskości w stosunku do wielu ludzkich rzeczywistości, w których wydaje się, że inwestowanie życia i tego, co mamy, stanowi jedynie stratę: „Jesteśmy uczniami Chrystusa, którego serce wydaje się bardziej kierować ku klasom znajdującym się w niekorzystnej sytuacji i które obejmuje delikatną miłością małych i uciśnionych »⁶.

3

Jak tylko zaczęliśmy naszą służbę w Zarządzie Generalnym, rozpoczęliśmy wizyty w Jednostkach i wspólnotach Zgromadzenia, w tym: Austria-Chorwacja, Konfederacja NLV, Angola, Chile, Taubaté (BSP), międzynarodowa wspólnota Azji (ICA), Indie i Niemcy. Przed końcem roku zakończymy wizyty w Argentynie, Urugwaju, Brazylii Sao Paulo, Indonezji, Albanii i Wenezueli. Naszym pragnieniem jest spędzać możliwie jak najwięcej czasu w każdej wspólnocie, spotykając każdego zakonnika. Każde z tych spotkań było jakąś szkołą. Dialog z każdym współbratem i każdą wspólnotą wzbogaca, inspiruje i angażuje.

Mamy sobie wiele do powiedzenia. Potrzebujemy wzajemnie się słuchać. Jakkolwiek by nie było, świadomi naszych darów i ograniczeń, wspólnota jest miejscem, które przypomina nam, bez żadnych głosów i dwuznaczności, o napomnieniu Pawła: „To dążenie niech was ożywia; ono też było w Chrystusie Jezusie” (Flp 2,5).

W obliczu pokusy zatrzymania się na sobie samym lub obojętności, *Sint unum* (J 17,11) proponowane jest naszemu życiu osobistemu i wspólnotowemu jako zbawienna dynamika „stopniowego wyzwiania się od egoizmu, który jest przekreśleniem miłości Boga i braterstwa ” (Konst., 95). W uległości wobec Ducha pragniemy nadal wchodzić w ten dynamizm, który pozwala akceptować, rozumieć, kochać i przewyższać osobiste, kulturowe, etniczne lub społeczne opory, które zniekształcają naszą prawdziwą tożsamość i misję.

W chwilach refleksji i studium wspólnoty, zawsze ubogającym będzie przyjęcie głosu Kościoła na temat życia konsekrowanego: czego on od nas oczekuje? Wśród wielu możliwości proponujemy zwrócić szczególną uwagę na dokument *Rozpocząć na nowo od Chrystusa*⁷, tak bardzo inspirujący w temacie życia konsekrowanego i jego wyzwań, którego perspektywy możemy zintegrować w świetle naszych Konstytucji.

4

Zwrócenie uwagi na różne sektory życia Zgromadzenia pozwoliło nam bardziej z bliska poznać i towarzyszyć wielorakim i różnorodnym sposobom, w jakich sami się rozwijamy i wyrażamy.

⁶ L. Dehon (1897), REV 8031040/6.

⁷ Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, *Rozpocząć na nowo od Chrystusa. Odnowione zaangażowanie życia konsekrowanego w trzecim tysiącleciu*, Watykan 2002.

Formacja, duchowość, ewangelizacja i działalność misyjna w dużej mierze streszczają to, kim jesteśmy i co realizujemy.

W tym programowym liście każdemu sektorowi towarzyszy tekst naszej Reguły Życia SCJ, który uznaliśmy za znaczący. Ponadto, wewnątrz różnych sektorów przedstawiamy niektóre kwestie lub obszary, na które, jak uważamy, winniśmy zwrócić szczególną uwagę, podejmując wezwanie XXIV Kapituły Generalnej⁸ i pragnąc również zapewnić kontynuację niektórych wytycznych, które inspirowały XXIII Kapitułę Generalną. Każda z ukazanych wytycznych jest wprowadzona przez tekst biblijny: chce nam to przypomnieć, że każde działanie rodzi się z rozeznania kierowanego przez dobroć Boga i ze zwrócenia uwagi na rzeczywistość, która nas otacza.

Wśród różnych ukierunkowań kładziemy szczególny nacisk na ośrodki lub domy rekolekcyjne Zgromadzenia, których jesteśmy właścicielami lub w których jesteśmy obecni jako posługujący. Skoro sercańskie centra edukacyjne zaczęły razem współpracować, analogicznie mamy nadzieję utworzyć wspólną sieć ośrodków rekolekcyjnych, aby można było dzielić się wspólną pracą poprzez udostępnianie pomysłów i projektów.

Podkreślamy także obecność Sercańskiej Rodziny Świeckich, włączonej w sektor działalności misyjnej. Chcielibyśmy wzmocnić nasze zaangażowanie w stosunku do tych, którzy, aby żyć swoją wiarą chrześcijańską, podejmują charakteryzujący nas charyzmat na bardzo odmienne między sobą i innowacyjne sposoby. Z naszej strony chcemy wspierać inicjatywy misyjne, które rozwija Sercańska Rodzina Świeckich.

1. FORMACJA: ZGROMADZENIE, KTÓRE SIĘ UCZY

Realizacja jedności życia zakonnego i apostolskiego kierować będzie wszelką działalnością formacyjną we wspólnocie. Zmierzać się będzie w ten sposób do stopniowego połączenia w konkretnym życiu różnych aspektów działalności.
(Kons., 93)

Jakość naszej formacji kształtuje sposób, w jaki żyjemy naszym apostolskim życiem zakonnym. Oto dlaczego chcemy ukierunkować wszystkie działania formacyjne na integrację wartości ludzkich i duchowych w naszym codziennym życiu. Oznacza to zwracanie uwagi na naszą formację, towarzysząc i wspierając wszystkich, którzy są zaangażowani w ten proces.

Niektóre instrumenty, w szczególności *Ratio Formationis Generalis*, mogą pomóc nam utrzymywać nasze wspólnoty na drodze formacji ciągłej. *Ratio* uczy nas, jak ujednolicić różne, ale istotne elementy tego procesu. Życie wspólnotowe jest również sposobem uczenia się. Ono jest naszą szkołą formacji.

Poprzez solidną formację chcemy:

- Dać współbraciom odpowiednie środki, aby rozwinąć dojrzałą osobowość na poziomie ludzkim i duchowym.

⁸ XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 2.

- Nauczyć się, co to znaczy należeć do międzynarodowego Zgromadzenia i jak możemy patrzeć poza nasze granice. Kapituła przypomina nam, że tego typu międzynarodowe doświadczenia muszą być dobrze skoordynowane, aby pomóc współbraciom służyć Kościołowi i Zgromadzeniu (zob. XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 8).
- Zachęcać i pobudzać młodych ludzi do odkrywania swojego powołania, szczególnie biorąc pod uwagę możliwość wyboru życia konsekrowanego. Każdy współbrat ma za zadanie promować powołania (zob. XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 12).

1.1 Ratio Formationis Generalis

Weźcie moje jarzmo na siebie i ucźcie się ode Mnie, bo jestem cichy i pokorny sercem, a znajdziecie ukojenie dla dusz waszych. (Mt 11,29)

W ciągu naszej historii SCJ mieliśmy wiele doświadczeń formacyjnych. Nasze sukcesy, a nawet nasze błędy pomagają nam znaleźć najlepszy sposób na formowanie i bycie formowanymi. Patrzymy na Serce Jezusa, aby się nauczyć, jak powinniśmy się formować według Jego drogi.

Zamierzamy:

- 1.1.1** Apelować do wszystkich Jednostek, aby rozwinąć kulturę czytania i dyskusowania nad *Ratio Formationis Generalis* poprzez dzielenie się w grupach, konferencje, działania z okazji specjalnych spotkań Zgromadzenia itp.
- 1.1.2** Zadbać o naszą sercańską tożsamość za pomocą różnych metod pedagogicznych w taki sposób, aby każdy członek mógł wyrazić i pełniej przeżywać charyzmat sercański.

1.2 Życie braterskie we wspólnocie (por. *Rozpocząć na nowo od Chrystusa*)

Bądźcie dla siebie nawzajem dobrzy i miłosierni! Przebaczajcie sobie tak jak i Bóg wam przebaczył w Chrystusie. (Ef 4,32)

Życie wspólnotowe jest miejscem, w którym każdy współbrat doświadcza nawrócenia i akceptacji różnic. Jest to również miejsce konfliktów, przez które jesteśmy zaproszeni do przeżywania współczucia i przebaczenia w Chrystusie. We wspólnocie możemy nauczyć się „być miłymi i miłosiernymi jedni wobec drugich”. Wspólnoty winny tworzyć atmosferę, która usuwa wszelkie przeszkody dla rozwoju osobistego. Chcemy:

- 1.2.1** Przeczytać i zintegrować dokument *Rozpocząć na nowo od Chrystusa*.
- 1.2.2** Wykorzystać wszystkie dostępne środki, aby pomóc współbraciom rozwinąć zdrowy styl życia i sposób interakcji, który byłby wsparciem dla życia braterskiego we wspólnocie. Nasze Jednostki posiadają wiele zasobów ludzkich i duchowych, na których można się opierać i je konkretyzować.

1.3 Koordynacja międzynarodowa

Podobnie jak jedno jest ciało choć składa się z wielu członków, a wszystkie członki ciała, mimo iż są liczne, stanowią jedno ciało, tak też jest i z Chrystusem.
(1 Kor 12,12)

Uświadamiając sobie znaczenie sformułowania „My Zgromadzenie”, nasze Jednostki coraz bardziej zdały sobie sprawę, że należymy do wspólnoty międzynarodowej. Nie powinniśmy jednak zapominać, że jesteśmy jednym ciałem. Jesteśmy jednym w Chrystusie.

Zmierzamy do współpracy polegającej na wymianie współbraci, do współpracy, która ubogaca wszystkich. Powinno to uzyskać odpowiednią strukturę i dokonywać się w dialogu między przełożonymi wyższymi.

Kroki prowadzące do tego celu to:

- 1.3.1** Promowanie współpracy między Jednostkami poprzez oficjalną koordynację (zob. XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 11).
- 1.3.2** Przygotowanie każdego współbrata do przeżywania doświadczenia międzykulturowego we wspólnotach międzynarodowych, jako miejscach, w których odkrywa się nowe drogi służenia Bogu poprzez alternatywny *modus vivendi* (zob. XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 13).
- 1.3.3** Język to drzwi, które otwierają nowe światy. Nadal promujemy język angielski jako narzędzie komunikacji w Zgromadzeniu i zachęcamy współbraci do jego nauki. Ponadto władanie językiem francuskim daje nam dostęp do źródeł naszego Zgromadzenia.

2. DUCHOWOŚĆ: ZGROMADZENIE, KTÓRE SIĘ MODLI

Nasza odpowiedź na powołanie do służby Kościołowi w Zgromadzeniu Księży Najświętszego Serca Jezusowego zakłada życie duchowe: oznacza ono wspólne przybliżanie się do tajemnicy Chrystusa pod kierownictwem Ducha Świętego oraz zwracanie bacznej uwagi na to, co w niewyczerpanym bogactwie tej tajemnicy odpowiada doświadczeniu Ojca Dehona i naszych pierwszych ojców.
(Konst., 16)

Uznajemy, że nasza sercańska odpowiedź na Boże wezwanie „zakłada życie duchowe”. Jesteśmy przekonani, że duchowość zasila naszą tożsamość i powinna pozostać skutecznym źródłem naszej służby apostołskiej, edukacyjnej i społecznej. W tym głębokim związku pomiędzy *duchowym* i *apostołskim* uznajemy ważny wymiar naszego charyzmatu w Kościele.

Duchowość pozwala nam lepiej zrozumieć nasz świat i inspiruje naszą służbę.

W tej posłudze chcemy zwrócić szczególną uwagę na ludzi młodych. Świadomi wartości sercańskiej duchowości, chcemy promować sercańskie ruchy młodzieżowe w Kościele.

W *dzisiaj* naszej historii odnotowujemy dwa ważne cele do osiągnięcia:

- Rozwijać i odnawiać nasze sercańskie *sint unum*, w obliczu wszelkich form plemienności, kastowości i nacjonalizmu, które dzielą ludzi na całym świecie.
- Promować studia dehoniańskie w naszym Zgromadzeniu, pomagając sobie w pogłębianiu znajomości naszej Reguły Życia.

Aby osiągnąć te ważne cele, będziemy pracować w trzech obszarach zainteresowania.

2.1. Studia dehoniańskie

Abyście wraz ze wszystkimi świętymi zdołali ogarnąć duchem, czym jest Szerokość, Długość, Wysokość i Głębokość, i poznać miłość Chrystusa, przewyższającą wszelką wiedzę, abyście zostali napelnieni całą Pełnią Bożą. (Ef 3,18-19)

Szukając najlepszej drogi poznania „miłości Chrystusa, która przewyższa wszelką wiedzę”, głównym celem tego obszaru zainteresowania jest szerzenie studiów dehoniańskich w naszym Zgromadzeniu i przekazywanie ich owoców wszystkim współpracownikom. To pole wymaga uwagi na różnych poziomach, zarówno na poziomie ogólnym, jak i wewnątrz każdej Jednostki. Zachęcamy wszystkie Jednostki do podejmowania wszelkich twórczych wysiłków w celu osiągnięcia tego celu. Szczególnie istotną rzeczą jest:

- 2.1.1** Promować inicjatywy i specjalistyczne studia nad tematami sercańskimi i rozszerzyć program stypendialny na studia w Centrum Studiów Dehoniańskich w Rzymie.
- 2.1.2** Studiować i przetłumaczyć naszą Regułę Życia (zob. XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 7 i 26).
- 2.1.3** Wspierać Centrum Studiów Dehoniańskich (CSD) w Rzymie i rozwijać podobne ośrodki w różnych obszarach kontynentalnych.

2.2 Sercańskie komisje teologiczne

Nie przestajemy modlić się za was i prosić, abyście doszli do pełnego poznania Jego woli, w całej mądrości i duchowym zrozumieniu. (Kol 1,9)

XXIV Kapituła Generalna podkreśliła ważną rolę kontynentalnych komisji teologicznych w naszym Zgromadzeniu (XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 6). Uznajemy ważność zarówno sercańskiej międzynarodowej komisji teologicznej, jak i sercańskich kontynentalnych komisji teologicznych, dla rozwoju teologicznego rozumienia współczesnego świata i związku między nim, a naszym charyzmatem sercańskim. W naszej sercańskiej perspektywie jest to specyficzny sposób wzrastania “w poznaniu Jego woli w całej mądrości i duchowym zrozumieniu”.

Jako szczególnie użyteczne chcemy wskazać:

- 2.2.1** Promowanie inicjatyw i badań nad konkretnymi tematami, które pomagają nam zrozumieć teologicznie wydarzenia naszego współczesnego świata, ze szczególnym uwzględnieniem tematu *Sint unum*.

- 2.2.2** Specjalistyczna formacja akademicka, która przyczyni się do formacji i przygotowania kapłanów i zakonników (zob. Konst., 31; XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 22).

2.3 Sercańskie centra duchowości

Gdzie są dwaj lub trzech zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich. (Mt 18,20)

Wielkim pragnieniem naszego Założyciela było, aby jego Zgromadzenie miało domy wieczystej adoracji (zob. DG 83.2), gdzie uczniowie Jezusa mogliby naprawdę doświadczać obecności swego Mistrza „pośród nich”. Centra duchowości przyciągają uwagę ludzi w różnych kulturach i systemach społecznych współczesnego świata.

Aby skorzystać z potencjału obecnego w tym apostołacie w różnych Jednostkach, chcemy zachęcić do:

- 2.3.1** Współpracy między sercańskimi ośrodkami rekolekcyjnymi, promując tworzenie sieci między nimi.
- 2.3.2** Poszukiwania i tworzenia przestrzeni dla tego typu działań w Jednostkach, które nadal są tego pozbawione.
- 2.3.3** Promowania sercańskiego stylu Ćwiczeń duchowych, wiernych spuściźnie Ojca Dehona.

3. EWANGELIZACJA: ZGROMADZENIE, KTÓRE GŁOSI

W łączności z życiem Kościoła, pragniemy przyczyniać się do wprowadzania w świat królestwa sprawiedliwości i chrześcijańskiej miłości. (Konst., 32)

Pragnienie Ojca Dehona ustanowienia Królestwa Najświętszego Serca w duszach i w społeczeństwie nadal się realizuje w naszych czasach poprzez naszą pracę ewangelizacyjną. Chcemy, aby ludzie odczuwali wielką miłość, jaką Bóg ma dla nich, objawiającą się w sposobach, jakimi spełniamy naszą posługę.

Chrystus dotarł do ludzi zapomnianych i wykluczonych. Widział talenty i dary, których inni nie umieli dostrzec i wezwał uczniów z tej peryferii. Jego sposobem działania było dotrzeć, uzdrowić, umocnić, przebaczyć i ewangelizować. Jego droga winna być naszą drogą.

XXIV Kapituła Generalna (zob. *Przesłanie końcowe*, 23-24) przypomniała nam, że sektory apostołatu, w których jesteśmy powołani do pracy, są uprzywilejowaną okazją do realizacji i przekazywania naszego charyzmatu. Jesteśmy wezwani do ciągłej refleksji nad naszym doświadczeniem apostołskim, aby uczyć się od siebie wspólnego sposobu bycia i działania, z odnowionym naciskiem na społeczny wymiar naszego charyzmatu.

Jezus nauczył nas cenić najmniejszych pośród nas i chcemy, aby każda z naszych wspólnot w swoim apostołacie była uważna na pilne potrzeby młodzieży w dzisiejszym świecie, jak to uczynił Ojciec Dehon w swoim czasie.

Dwa główne cele w tym sektorze to:

- Rozróżniać i rozwijać styl sercański w naszej pracy apostołskiej.
- Służyć młodym ludziom w twórczy sposób, tak jak nasz Założyciel w Saint Quentin (na przykład poprzez Centrum Młodzieżowe św. Józefa [*le patronage Saint Joseph*]).

3.1 Edukacja

Dopuszczcie dzieci i nie przeszkadzajcie im przyjść do Mnie; do takich bowiem należy królestwo niebieskie. (Mt 19,14)

Z ponad 50 instytucjami wychowawczymi w 15 różnych Jednostkach, sercane zdobyli znaczącą obecność w dziedzinie edukacji. Działania edukacyjne obejmują przestrzeń od małych szkół podstawowych po uniwersytety, oferujące specjalistyczne stopnie naukowe. Jakkolwiek instytucje te są bardzo niejednorodne, mają dużą możliwość uczenia się od siebie nawzajem. Wierni przykładowi O. Dehona, wciąż staramy się o edukację w sensie holistycznym, szkoląc inteligentnych, uczciwych i świętych studentów i nauczycieli.

W tym obszarze istnieją trzy cele:

- 3.1.1** Zwiększenie dehoniańskiej sieci edukacyjnej.
- 3.1.2** Studiowanie i wdrażanie dehoniańskiej pedagogiki wychowania.
- 3.1.3** Promowanie i wspieranie naszych instytutów teologicznych, w szczególności Taubaté i Hales Corners.

3.2 Ośrodki duszpasterskie i parafie

Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata. (Mt 28,19-20)

Parafie oraz ośrodki duszpasterskie są ważnym i widocznym znakiem naszej służby Kościołowi. Są miejscami, w których możemy rzeczywiście kształtować uczniów, promując naszą duchowość i charyzmat wśród wiernych, którym służymy. W niektórych Jednostkach są również głównym źródłem powołań. Ciągłym wyzwaniem jest zrównoważenie wymagań pracy z potrzebą żywotnego i dynamicznego życia braterskiego.

W tej dziedzinie chcemy:

- 3.2.1** Zintegrować naszą posługę duszpasterską, życie wspólnotowe i konsekrację (zob. List okólny, 14 marca 2019).
- 3.2.2** Poszerzać wiedzę o naszej duchowości, dzielić się nią z ludźmi, którym służymy.
- 3.2.3** Rozróżniać i rozwijać sercański styl pracy apostołskiej (zachowując życie braterskie we wspólnocie).

3.3 Komunikacja

Jeśli pozostaniecie w moim słowie, prawdziwie jesteście moimi uczniami; poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli. (J 8,31-32)

Chociaż prawdą jest, że działania mówią więcej niż słowa, homilie, które głosimy, refleksje teologiczne, które piszemy i historie, które opowiadamy, mają głęboki wpływ na wiarę ludzi. Zgromadzenie jest zaangażowane w wiele projektów i działań, które są ważne, aby się nimi dzielić, aby wychowywać, inspirować i ewangelizować. Społeczne środki masowego przekazu tworzą i wpływają na wartości i idee, a wiemy, że musimy być zasadniczo zaangażowani w ten dialog.

Cele w tym obszarze będą kontynuacją pracy rozpoczętej przez poprzednią Administrację. Chcemy:

- 3.3.1** Kontynuować rozwijanie strategii komunikacyjnej, która zajmuje się wewnętrzną i zewnętrzną komunikacją Zgromadzenia. Szukamy naszej wspólnej tożsamości, unikając jednolitości (XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 31).
- 3.3.2** Zachęcać każdą Jednostkę do posiadania osoby/zespołu odpowiedzialnego za komunikację (SCJ i świeccy) oraz dbać o to, aby w każdej z Jednostek był co najmniej jeden członek wykształcony w naukach o komunikacji.

4. DZIAŁALNOŚĆ MISYJNA: ZGROMADZENIE, KTORE WYCHODZI

Działalność misyjna jest dla niego uprzywilejowaną formą służby apostołskiej. (Konst., 31)

Działalność misyjna, jako „uprzywilejowana forma służby apostołskiej”, wymaga starannego rozwoju. Z tego powodu XXIV Kapituła Generalna pozytywnie rozpatrzyła poszukiwanie nowych obecności misyjnych, włączając je w globalny plan strategiczny.

Dlatego proponujemy, by:

- Być otwartymi na inicjatywy wolontariatu misyjnego oraz wspierać misyjną i społeczną formację młodzieży (zob. XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 19).
- Promować nowe obecności, biorąc pod uwagę wszelkie i różne misje Zgromadzenia.
- Rozwijać i usystematyzować proces przygotowania, rozeznawania i współpracy między Jednostkami, zwłaszcza w tym samym obszarze geokulturowym, zawsze pamiętając o dwóch uzupełniających się zasadach solidarności i pomocniczości (zob. XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 21).
- Pamiętać o perspektywie powołaniowej i innych naszych wewnętrznych kryteriach (zob. DG 33.4), kiedy angażujemy się w nowe fundacje misyjne.

4.1 Nowe obecności

Jezus zaczął rozsyłać ich po dwóch. (Mk 6,7)

Wysyłając swoich uczniów „po dwóch”, Jezus zobowiązuje nas do żywej współpracy w misyjnym zaangażowaniu. W tym celu chcemy popierać:

- 4.1.1** Poszukiwanie nowych obecności misyjnych i odnowionej dyspozycyjności współbraci do głoszenia Ewangelii w Azji, Afryce, Ameryce Łacińskiej i Europie (zob. XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 20).
- 4.1.2** Zaprosić każdą Jednostkę i obszar geokulturowy do otwarcia żagli na powiew Ducha Świętego, biorąc udział w tych inicjatywach nowych obecności.
- 4.1.3** Wykorzystać tę okazję jako możliwość do refleksji nad rozwojem nowych konfiguracji prawnych w obszarach geokulturowych (zob. DG 139.4; XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 21).

4.2 Dotrzeć na peryferie

Któż z was, gdy ma sto owiec, a zgubi jedną z nich, nie zostawia dziewięćdziesięciu dziewięciu na pustyni i nie idzie za zgubioną, aż ją znajdzie? (Łk 15,4)

Uwaga i determinacja pasterza „w poszukiwaniu zagubionych owiec” doprowadziły go do pójścia na peryferie. Jest to także nowy sposób wyrażenia jednego z podstawowych wymiarów naszego charyzmatu. To doprowadzi nas do:

- 4.2.1** Rozpoznania geograficznych i egzystencjalnych peryferii i opowiedzenia się po stronie biednych, uchodźców, więźniów, ludów tubylczych, emigrantów, itp.
- 4.2.2** Dania większej witalności dziełom społecznym i umieszczenia ich w sieci.
- 4.2.3** Uczestniczenia w inicjatywach kościelnych, promując sprawiedliwość, pokój, pojednanie, ochronę stworzenia, zwracając szczególną uwagę na encyklikę *Laudato Si'*; współpracowania ze świeckimi i promowania ich formacji w Społecznej Nauce Kościoła; współpracy z innymi organizacjami świeckimi i/lub religijnymi (zob. XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 24).

4.3 Rodzina dehonianańska

Kto pełni wolę Ojca mojego, który jest w niebie, ten Mi jest bratem, siostrą i matką. (Mt 12,50)

Rozszerzanie rodziny Bożej przez włączenie wszystkich, którzy „czynią wolę Ojca”, jest inspirowanym motywem w dzieleniu się naszym sercańskim charyzmatem w rodzinie dehonianańskiej (zob. XXIV Kapituła Generalna, *Przesłanie końcowe*, 6).

W związku z tym pragniemy:

- 4.3.1** Aby w każdej Jednostce był przynajmniej jeden współbrat odpowiedzialny za współpracę w rodzinie dehonianańskiej.
- 4.3.2** Aby to wspólne wzrastanie w charyzmacie było wyrazem współodpowiedzialności, która uwzględni specyficzny charakter każdej gałęzi rodziny dehonianańskiej.
- 4.3.3** Aby opublikowane i przetłumaczone pomoce dydaktyczne dla świeckich dehonianów były odpowiednio poznane i używane.

5. TOWARZYSZENIE

Naszym gorącym pragnieniem jako Zarządu Generalnego jest towarzyszyć życiu naszego Zgromadzenia na różnych kontynentach i w różnych sektorach działalności. Jednocześnie chcielibyśmy promować współpracę i dzielenie się doświadczeniami między różnymi obszarami naszej rodziny zakonnej. Stajemy się naprawdę czymś więcej niż Zgromadzeniem międzynarodowym. Proszę zwrócić uwagę, że podczas, gdy większość kontynentów ma jednego radnego do koordynowania działań, Europa angażuje we współpracę czterech radnych. Każdy z sektorów będzie miał co najmniej dwóch radnych pracujących razem na polach naszej służby Kościołowi i społeczeństwu. We wszystkich sektorach chcemy podkreślić znaczenie duszpaństwa młodzieży.

5.1 Strefy geograficzne

KS. STEPHEN HUFFSTETTER	KS. LÉOPOLD MFOUAKOUE	KS. ARTUR SANECKI	KS. ALEXANDER SAPTA	KS. LEVI DOS ANJOS	
CAN	ANG	ESP	ICA	ACR	CHI
FIN	CMR/CHD	ITM/ALB	INA/TWN	ARG/URU	ECU
GBI	EUF	MOL	IND	BSP/BSL	GER
IND	MAD	POL/SLO SWI/UKR	PHI	BRE	POR
ITS	MOZ		VIE	BRM/PAR	VEN
NLV	RDC			BYE	
USA	RSA				

5.2 Sektory i pola

FORMACJA	DUCHOWOŚĆ	EWANGELIZACJA	MISJA
RATIO FORMATIONIS ks. Léopold - P. Levi	STUDI DEHONIANI (CSD) ks. Artur - ks. Alexander	WYCHOWANIE ks. Stephen ks. Levi	NOWE DZIEŁA ks. Léopold ks. Alexander
ŻYCIE BRATERSKIE ks. Stephen - ks. Levi	KOMISJE TEOLOG. MIĘDZYNARODOWE ks. Artur - ks. Léopold	CENTRA PASTORALNE I PARAFIE ks. Stephen - ks. Artur	WYJŚCIE NA PERYFERIE ks. Levi - ks. Stephen
KOORDYNACJA MIĘDZYNARODOWA ks. Stephen - ks. Levi	DEHONIAŃSKIE CENTRA DUCHOWOŚCI ks. Artur - ks. Stephen	KOMUNIKACJA ks. Levi sekretarz generalny	RODZINA DEHONIAŃSKA ks. Alexander - ks. Artur
Duszpast. powołań ks. Léopold ks. Levi ks. Stephen	Młodzież sercańska ks. Alexander ks. Artur - ks. Léopold ks. Stephen	Duszpast. młodzieży ks. Artur ks. Levi ks. Stephen	Wolontariat młodzieżowy ks. Alexander - ks. Artur ks. Léopold - ks. Levi ks. Stephen

6. KALENDARIUM WYDARZEN

ROK	SPOTKANIA	DATY
2019	Spotkanie nowych przełożonych Jednostek	04-07.11
	Konferencja o Sercu Jezusowym w Rzymie	08-09.11
	Spotkanie przełożonych Jednostek	11-15.11
2020	Seminarium teologiczne zgromadzeniowe	12-17.07
2021	Konferencja Generalna i spotkanie przełożonych Jednostek	Wiosna
	Spotkanie odpowiedzialnych za centra duchowości i domy rekolekcyjne SCJ	Jesień
2022	Spotkanie ekonomów SCJ	02-06.05
	Spotkanie prokuratorów Misji	
	Spotkanie przełożonych Jednostek	07-11.11
2023	Spotkanie formatorów SCJ	24-28.04
2024	Kapituła Generalna	Wiosna

ZAKONCZENIE

Aby osiągnąć te ogólne cele w nadchodzących latach, jako Rada Generalna zobowiązujemy się do realizowania przypadającej nam części zadań. Jednak każdy plan odniesie sukces tylko wtedy, gdy poszczególni współbracia i Jednostki wezmą go sobie do serca i uczynią własnym w sposób twórczy. Chcemy słuchać i towarzyszyć tym Jednostkom, które proponują działania wspierające nas w drodze. Bardziej pogłębiona dyskusja na temat tych idei zaplanowana jest podczas spotkania przełożonych Jednostek w dniach 11-15 listopada 2019 r.

Ten *roadmap* naszej podróży może być niespójny w niektórych kierunkach. Nie znamy każdego zakrętu drogi, ani wszystkich jej przystanków. Ale nasze przeznaczenie jest jasne: Królestwo Boże. Zjednoczeni z Chrystusem ofiarujemy nasze życie w duchu oblacji, krocząc razem w tej przygodzie życia konsekrowanego.

Przyjmujemy wyzwanie słuchania Ewangelii z **modlitwą, uczeniem się** od Chrystusa i **wychodzeniem na zewnątrz, aby głosić to**, co widzieliśmy, co słyszeliśmy i co odczuliśmy w naszych sercach.

Wszechmogący i wieczny Boże, daj nam, abyśmy byli uważni na działanie Twojego Ducha, aby z Maryją wysławiać twoje święte imię. (Liturgia Godzin ze Święta Nawiedzenia).

ks. Carlos Luis Suárez Codorniú, scj
Przełożony Generalny
i Rada